ת"ל כי כחטאת האשם הוא · והשתא לא צריך קרא דומתא לא הכבש דכולה מילתא מיניה גמר מהיקשא וכריש איזהו מקומן (זבחים דף מט·) מוקי ליה לעכב :

למאי דנפק נפק· דהייטו מתן בהונות ומחיצה לפון שכתוב בהדיא ולמאי דלא נפק כגון מתן דמים ואימורים לא נפק לא מתן דמים ואימורים עד שיכתב בהדיא : **וראה** קרי בו ביום וטבל · פירש בקונטרס דלהכי נקט קרי ולא טמא שרץ ונבילה דטמא שרץ ואפי' טמא מת נכנסים במחנה ליה כדאמר בפר' אלו דברים (פסחים דף מז·) דאפי' מת עצמו נכנס שנאמר ויקח משה את עצמות יוסף עמו עמו במחילתו ואין גרלה לר"י דהא דאמר וידחה עשה שאין בו כרת הייטו עשה דרבנן [כדמפרש ר' יוחנן ועמא מת אין נכנס בחיל שמי מדרבנן] כדתנן במסכת כלים (פ"ז מ"ח) החיל מקודש הימנו שאין עובדי כוכבים ומומאי מתים נכנסים לשם עזרת נשים מקודשת הימנו שאין עובדי יום נכנס לשם ובכל עובדי יום אחיי בין הבעל קרי בין דטמא מת שרץ ונבילה דקא אחיי בהו התם לענין ואר"י דנקט בעל קרי לרבותא דאע"ג דאשתלא חוץ לב' מחנות החירו לו חכמים ליכנס דבמקום כרת לא העמידו דבריהם וא"ת בפ' היה טעל (פוסק דף כ: ופס) דקתני נבי סומה והם אומרים הוילוה הוילוה שלא תטמא העזרה ופריך מהא דאפילו מת עצמו שרי ומאי קושיא והא מדרבנן אסור ותירץ ר"ת שלא גזרו אלא שלא יכנס אבל אם הוא כבר שם לא גזרו עליו שיצא כיון דמדאורייתא שרי ליכנס שם ודקדק מהא דאמרינן בפרק הנשרפים (סנהדרין דף פט:) כהן שטימא בטומאה אחרי הכהנים מוציאין אותו חוץ לעזרה ומפלגין מותו בגיזרין משמע דאין מוציאין אלא מחוץ לעזרה שהוא מחנה שכינה ומטיתין אותו בעזרת נשים כיון שכבר היה שם וי"ל מפרש דבסוטה דייק מדקתני הוילוה הוילוה תרי זימני דאי נאו דהוי איסור דאורייתא לא היו מטהרין כל כך ואין להתריע כאן : **זה** נכנס · שהיה צריך לבא להר הבית לעמוד בשער נקטר ולהכנים ידיו לעזרה ויצאו לו מן הדם בבהונות ושערי נקטר לא נתקדשו כדאמרינן בכילד טולין (פסחים דף פה: ופס) שכל השערים נתקדשו חוץ משערי נקטר שהם מלורע עומד ומכנים ידיו לבהונות וא"ת למה נמנעו בשביל כך מלקדשם שעומד בעזרת נשים ויכנים ידיו לשער נקטר ופירש ריב"ן דאין זה לפני ה' דלא הוי בחויר העזרה ואין גרלה דאי הוה קדוש בקדושת העזרה הוי שפיר לפני ה' ואומר רביעו אם דעשוי בשביל תקנת מלורעים שיעמדו שם שיגין עליהם השער בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים : **מוצב** יכא עשה שיש בו כרת כו' · לאו מילתא דפסיקא היא דיש מקומות שהעמידו דבריהם במקום כרת כדאמרינן בפסחים בפרק אלו דברים (דף נב·) אלא כאן לא היה גרלה לחכמים להחמיר : **רבי** יוחנן אומר דבר תורה אפילו עשה אין בו · רבי יוחנן לא אמרה אפילו אבריתא דלאו תנא הוא כדמוכח בפרק קמא דכתובות (דף ח·) דמשני אבר תנא הוא ופליג ולא בעי לשנויי הכי לר' יוחנן (ג) *כמתני' דכלים (פ"ז מ"ח) דתנן עזרת נשים מקודשת הימנו שאין עובדי יום נכנס לשם אבל בהר הבית וחיל שרי והייטו מדרבנן דאי מדאורייתא אסור ליכנס במחנה לויה אם כן בהר הבית נמי ליתסר דמפתח הר הבית עד שער נקטר מחנה לויה כדתניא בתוספתא ובספרי מכל מקום אין גרלה דפליגי ברייתא דהכא אמתני' דכלים אלא רבי יוחנן לפרושי ברייתא אחת דעשה דקתני לאו דוקא ולאו משום דסבר רבי יוחנן עובדי יום דזב לאו כזב דמי דהא רבא אית ליה דרבי יוחנן בסוף התשה (פסחים נב·) ורבא אית ליה בפ"ב דבריתות (דף יי) דמחוסר כפורים דזב כזב דמי אלא דוקא לענין פסח הבא בטומאה דלא יאכלו ממנו זבין וזבות ונדות ויולדות קאמר דכזב דמי להכי מייתי לה בברייתות אבל לענין ביאת מקדש לאו כזב דמי וניחא השתא בריש פ"ב דזבחים (דף יז) מסיק לכ"ע דמחוסר כפורים דזב כזב דמי ובפרק ג' מיכם (מיר דף מה·) מסיק דאפילו עובדי יום דזב לאו כזב דמי אלא ההיא דזבחים לענין פסח הבא בטומאה והיא דמיר לענין ביאת מקדש והא דמשמע בהיא סוגיא דג' מיכם דאפילו נאמר עובדי יום דזב לאו כזב דמי אסור ליכנס למחנה לויה ומקרא דריש התם אר"י דהתם בזב בעל ג' ראיות דאיכא תרתי שהוא עובדי יום ומחוסר כפורים ואע"ג דבשמעתין נמי בראה קרי בו ביום עובדי יום ומחוסר כפורים שרי מדאורייתא הייטו משום דאיכא עלה עובדי יום משום קרייו ומחוסר כפורים משום לרעתו : [וע"ע תוספות זבחים נב : ד"ה ור"י] : **שהדשו** בה דברים ואמרו עובדי יום אל יכנס למחנה לויה · וא"ת מנא ליה שהדשו עובדי יום דלמא אדאו מת עצמו ויש לומר דמשמע ליה שלא שהדשו על האחר ואחר הייטו עזרת נשים כדמוכח ביומא (מד) ואילו אמר מת אסור אפי' בחיל : **ואמר** עולא מה טעם כו' · פירוש כיון דביאה במקלש שמה ביאה מה טעם החירו חכמים להכנים ידיו לבהונות ואם תאמר וכיון שמה ביאה ואפילו הכי שרי מקלש משום דאי אפשר בענין אחר א"כ כולו נמי ליתסר וי"ל דלא ניחא שידחה ביאת כולו דכתיב בהדיא ואל המקדש לא תבא ביאה במקלש לא כתיב בהדיא אלא מהיקשא גמר לה עולא דאם מה נגיעה במקלש שמה נגיעה אף ביאה במקלש כו' ועוד יש לומר כיון דאפשר על ידי ביאה במקלש אם יכנס כולו חייב מידי דהוה אהיה לו דרך קלרה וכא לו בחרוכה :

מי

תוספות ישנים

הראיל והוסר לגרעמו סוסר לקרייו . ול"ת ל"ב מאי קאמר לעיל מוסב יכא עשה שיש בו כרת וידחה כו' ניחא דעמא דסולין והוסר · וי"ל דלעיל לא יוכל לומר כן דמאי ניחא סולין והוסר וכו' , משמע שהוא היה נאסר מקודם לכן ולעולם יכול המערב ליכנס בשערי נקטר שהוא מחנה לויה אבל הכא [שיך] סולין והוסר דהא עד עתה נאסר לבכנים ידו לבהונות :

*בתוק הסוגיים מוראים דבני נקר לתואל לקאשתרי פסחים נבי זבחים נבי אתרי הסוגיים, יבא הזמיר ותוצנת הגאון לאה לי "עליה"

ספחים נב: פוריות הי זבחים לב: פ"ש

[נ"ל רבי כ"ל בזבחים]

נליון הש"ס

גם' תיתי כמה מלינו · עי' יומא דף מ ע"ב תר"ם מס במקום : שם כמה מלינו מתשמ לת · כתוס' לעיל ג ע"ב ד"ה לא תעשה שיש בה כרת הכא בגי' פס כרת היה לכם בגי' פס תיתי תמות אמה מלשת אמר: תוס'ד"ה רבי יוחנן אמר וכו' דרבי יוחנן כמתני' דכלים · וכן רלים ממתני' פ"ת מ"ח דאמיל בא ויסב לו אבל אמו בכבים :

הגהות הב"ח

(א) גם' אלא סד"א תיתי אחות אמה במה מלינו מאמה אמ : (ב) רש"י ד"ה שתיתי שלו וכו' דרש לבהונות ליב פ"ת שעומד שם בפלורע ומכנים ידיו לבהונות שאמשיי שמשאלת מון ג' ממנות בשמיני שלו הוסר לבא בשתי מתנות אבל בעזרה ליטו בכנס כדאיתא במס' מכות דף מ שמא יהיה לרבות עבול יום עוד שומאתו בו לרבות ממוסר כפורים ובשמא מקדש כתיב בפ' פרה אדומה ואתן לעזרה לי אמר אבא שלא יסבל ביולא וכבנסת ידיו ביאה מקלת היא בפלורע ולא שמה ביאה אלבך מזה עליו וסוא שומד בשער נקטר : (ג) תוס' ד"ה ר"י דר"י סבר כמתני' :